

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

UN EPISOD.

Acum 42 de ani se desfășura prin cancelariile diecezane dela centrul episcopiei noastre o activitate adevărat febrilă.

Se pregătea un mare eveniment pentru vremea de atunci și anume: scoaterea de sub tipar a unei foi săptămânale cu caracter oficial și cultural sub modesta numire de „Foaia diecezană”.

Neobositul ei întemeietor, episcopul de pie memorie Ioan Popasu, după ce în luna ultimă a anului 1885 chemă la viață „Tipografia diecezană”, nu se opri până nu văzu eșind din tiparnița eparhiei primul număr al „Foi diezane” în preajma zilei mari a „Botezului Domnului”.

Ne putem viu imagina, ce fapt cultural de însemnătate a fost pe atunci apariția unei foi săptămânale.

Potrivit importanței acestui fapt, ivit în viața bisericească-culturală a diezezei noastre, dela culegător până la redactor, toți își deduseră silințe, să producă ceva, ce nu va stârni critică întemeiată la cititori.

În sfârșit tipografia dete gata numărul prim al fôii.

Multe exemplare destinate, pentru a fi trimise pretutindeni, fură îngrămădite la reședința episcopicească în încăperea din stânga de lângă intrare, în care este acum plasată biblioteca episcopiei.

În acest local de cancelarie lucra personalul de expediție cu zor, dând drumul sutelor și sutelor de exemplare, adresate comunelor noastre bisericesti, fruntașilor și instituțiunilor culturale din toate centrele românești.

În învălmășeala din această încăpere strâmtă s'a întâmplat că o lumânare, — pentru că trebuie să știm, că pe atunci se lucra la zarea lumânărilor, — a ajuns de dunga unui teanc de foi, care imediat luă foc, arzând în plină flacără și amenințând a face scrum împrejurimea.

În clipa aceea, unul dintre cei cu prezență de spirit, aruncă în gura focului un palton, pe care iute și de grabă pusă mâna, înăbușind dintr'odată flacără care se înneacă în propriul ei fum, ce se înălța ca dintr'o jertfă adusă lui Dumnezeu.

Se înțelege, că episodul acesta neașteptat pentru moment produse spaimă la cei de față, îndată ce însă focul se potoli, peri și panica.

Auzind episcopul, ce s'a întâmplat fu mirat și dete ordin, ca în locul exemplarelor distruse numai decât să se tipărească altele, ca să ajungă pentru toți, cărora avea să li-se trimită acest exemplar de probă.

Flacără focului a nimicit o parte a exemplarelor numărului prim al „Foi diezane”, dar parecă din această flacără mistuitoare a radiat o rază de lumină, care a învederat calea străbătută de „Foaia diecezană” timp de 42 de ani împliniți, căci fără vedere s'ar fi prăbușit sub povara întunerecului vremii.

Aurel Moaca.

† Dr. Valeriu Branîșce.

Iarăș s'a încadrat în chenar negru un nume de om; iarăș s'a prăvălit o piatră de mormânt asupra unui sicriu... Dr. Valeriu Branîșce a murit!

Numele lui împunător, cunoscut în lung și latul acestor ținuturi și rostit cu pietate și respect dela copil și până la moșneag, se pune în rame negre, căci unul a fost Dr. Valeriu Branîșce și arareori se nasc oameni de felul celui defunct.

Unul cel adormit a fost neînfricatul propovăduitor al vremilor de bine și puțini au cules cu atâta bucurie laurii biruinței celei drepte, dar atât de târzie, — ca cel care a înfundat temnițele Vațului și ale Seghedinului: Dr. Valeriu Branîșce.

Marele luptător și biruitor al idealului nostru național a fost una din cele mai reprezentative personalități a generației noastre militante de dincoace ale munți; deaceea pierderea prea timpurie este un doliu al românismului de pretutindenea și o durere mai mult pe inima simțitorului Banat.

Născut în Cincu-Mare, fiul primpreztorului Moise Branîșce, fu cel mai bun elev al liceului unguresc din Sibiu. Studiile universitare din Budapesta le făcu cu aceeaș ardoare și în anul 1892, în vârsta numai de 23 de ani, obținu doctoratul în filosofie. După ce funcționă numai un an ca profesor al liceului „Andrieu Șaguna“ din Brașov, tinerul profesor, simțind că prea greoiu se mișcă între pereții școlii, profecția vremilor de dezrobire — ca oarecând Șincai — luă desagii cu cărți și porni să colindeze sub orizonturi mai largi și în limbi de foc să propovăduiască mântuirea neamului său.

Se abătu întâi la „Tribuna“ din Sibiu — văduvită prin coborîrea redactorilor săi în subteranele inchisorilor de stat ungare — și o conduse aproape un an de zile.

În anul următor 1894, fu chemat la conducerea partidului național român din Bănatul nostru, înființând în acelaș an, în Timișoara ziarul „Dreptatea“. Prea avea această foaie un nume mult grăitor și conducătorul ei prea era

credincios unui ideal, — altul ca cei din Pesta — deaceea în primăvara anului 1895, în urma a 24 procese de presă, lanțurile temnițelor din Vacz încătușară pentru doi ani mâinile directorului dela „Dreptatea“.

Întors din închisoare, se strădui să-și continue cariera de profesor la Brașov. Firea lui impulsivă însă îl mâna din nou spre zări fulgerătoare. Urcă de astădată în cetatea Bucovinei, în Cernăuți și își aranjă arsenalul său de arme culturale în jurul nou înființatei gazete „Patria“. Ne-întimidatul locatar al temnițelor ungurești începu să tune și împotriva stăpânirii austriace, care dealtfel nu diferea mult de cea a complicilor săi Unguri. Nu-i fu de durată lungă activitatea lui publicistică din Cernăuți, aprigul combatant — îndată în următorul an — fu expulzat din Bucovina.

După o scurtă vreme petrecută în Brașov, desmoștenitul fiu al țărinei străbune mai avea să-si încerce soarta și în Bănat. Și într'adevăr. Chemat de fruntașii Bănatului Dr. Al. Mociony, Coriolan Brediceanu și Dr. G. Dobrin veni în Logoj unde dădu ființă „Drapelului“. Intemeiată în primăvara anului 1901 această foaie a organizat și susținut vie *conștiința națională* în Bănat timp de aproape două decenii.

Prin coloanele acestui modest „Drapel“, neînchipuit de măestrit susținea și propovăduia Dr. Valeriu Branîșce — zorii zilei de înviere. Și, în vremile cu zece ani înainte de acum, nu era lucru ușor să strecuri nevătămată prin furcile turane — o foaie naționalistă românească — și tu redactor să te pui la adăpostul procurorilor unguri, când spunea nemilosul adevăr „în țara lor“! Deaceea, cu măestrie multă erau țesute articolele din „Drapelul“ și după expresia unuia „psalmi din Biblie“, laicii străini — mai ales — greu le puteau analiza măduva! Și, cu toate pândirile ascunse sau fățișe, în mijlocul unui clocot general, Dr. Valeriu Branîșce învăța, îndemnând cu vorba și cu fapta la luptă și la *sacrificiu*. Pentru el sacrificiul trecea drept cea mai înaltă expresie a luptei pentru un ideal și de aceea nu s'a dat îndărăt dela nici o jertfă!

În anul 1918, când sângele de pe câmpiile de luptă spălase hotarele milenare dintre frați, când și pentru noi odată suna buciul liber-

tații prin dealuri și prin văi — directorul „Drapelului“ mai înfundă odată temnița: deastă-dată robia Seghedinului — legendar în robirea Românilor!

După opt luni de temniță grea, Dr. Valeriu Branișce se întoarce acas, în Bănatul său unde însă nu-l mai pândeau acum nici procurorii „dreptății ungurești“ și nici flamuri străine nu-i mai jenau ochii săi vătămați în închisoare. Acum „Drapelul“ său biruise. Drapelul național fâlfăia de-acum neînfricat de asupra unui pământ pe veci desrobît.

În țara nouă și întregită Dr. Valeriu Branișce n'a căutat onoruri. Nu înțelegea să-și compenseze cu bani sau cu situații înalte munca lui titanică și atât de neprihănită. A fost o fire prea idealistă și un caracter prea ales decât să materializeze scopurile atât de înălțătoare pe care el le-a eluat atât de victorios.

Iată de ce a trăit retras și modest acel care numai din bucuria nemărginită pentru triumful cauzei naționale și de dragul neamului său a primit să fie șef de resort în Consiliul Dirigent. A fost acesta un fapt, ce a făcut să-i înceteze lacrimile de bucurie ale aceluia care, în ziua anului nou, a murit împăcat și satisfăcut de lupta sa cea dreaptă și cu rezultat bun.

Banatul a pierdut printr'însul un călăuzitor din vremile de eclipsă națională, un învățat, un publicist neîntrecut, care a fost, în acelaș timp, un făuritor de caractere morale.

Biserica încă deplânge pe neprețuitul ei colaborator și apărător din epoca de grea urgie.

Dumnezeu să-i odihnească rămășițele sale trudite în pământul pe care atât de mult l-a iubit!

O, Doamne, Tu ești mare...

**O, Doamne, Tu ești mare,
Și lucrurile Tale-s mari:
Pământ și cer și mare
Și vânturile cele tari . . .**

**Popoarelor din lume
În peșteră Te-ai arătat;
Și dat-ai al Tău nume
Celor-ce cred, cu-adevărat;**

**Și celor, cari prin apă
Și Duh se botează, vrushi,
Ca 'n veci să nu-i încapă
A iadului cernite uși.**

**Mărire Ție Doamne,
În cer și pre pământ, la noi,
Ne dă frumoase toamne
Și apăra-ne de nevoi.**

**O, Doamne, Tu ești mare
Și lucrurile Tale-s mari:
Tu, singur, ești în stare
Să faci din inimi slabe, tari;**

**Când va slăbi credința
În cei de-acum și 'n care vin:
Descopere-Ți voința
Prin harul darului divin;**

**Când soarta rea ni-l toarce
Fuiorul vieții spre cel rău:
Întoarce, oh, întoarce
Poporul meu la Dumnezeu.**

**Mărire Ție, Sfinte,
Stăpâne-al lumilor cerești,
Iisuse și Cuvinte,
Rămâi, ca mai 'nainte,**

**Toiag de sprijinire,
Isvorul de iubire,
Sălașul de 'nfrățire
Al sufletelor românești!**

*Alexandru Munteanu al lui Vasile
protopresbiter.*

Precuvântare în scurt despre Sf. Munte Athos.

Tot ce este bun și frumos, plăcut, curat și drept și mai de folos în comun, sufletește — voesc a Vă arăta. Și ca cel ce însumi am cercarea celor ce voesc a spune, cu îndrăzneală viu a povesti, însă după puterea mea.

Și cuvântul meu îl întind despre acest Sfânt Munte, acest pământ al Athosului, care este cel mai liniștit loc din toată lumea... vrând eu de astă-dată ca mintea și auzul omenesc să se aromeze mai bine de cele povestite: Aici, unde era mai 'nainte locuința celor fără de

Dumnezeu, rătăciților și închinătorilor de idoli, iată că cu timpul și cu bunavoința lui Dumnezeu, se stabiliră aci bărbați cuvioși, părinți duhovnicești, închinători Dumnezeului celui adevărat. În sfinte Mănăstiri, în schituri, în chilii și în sihăstrie, acești cuvioși monahi, fiind încărcăți și împodobiți cu darurile faptelor bune, și trăind cu dragostea către Dumnezeu; cu rugăciunile lor au surpat pe toți idolii ce erau în acest munte și în locul lor, au înălțat semnul Sfintei și cinstitei cruci a Domnului, semnul biruinței.

Acest minunat munte Athos, nu numai că este înzestrat de daruri naturale, dar mai este și înconjurat de toate părțile cu aer curat, plin de sănătate, care procură o climă dulce și plăcută, cu vânturi liniștite cari suflă adesea, răcorind și îmbălsămând văzduhul.

În fine, posedă toate fireștile bunătăți, care pot mulțumi cu îndestulare cele cinci simțuri omenești.

Pe lângă acestea mai sunt de privit frumoasele păduri umbroase, cu copaci nenumărați, printre cari se află chiar și pomi roditori.

Deoparte se deschid văi încântătoare și prea frumoase, de alta se văd înălțându-se coline. Într-o parte și în alta se vede Marea în cealaltă parte insulele, cu ai lor munți vestiți.

Afară de acestea curgerile apelor și nenumăratele izvoare, cari ca cristalul de limpezi, se văd șerpuind și înprăștiindu-se și adăpând toată făptura; iar tremuratul copacilor și al pomilor, purtat de vânt, împreună cu feluritele cântări ale păsărilor, produc o melodie care încântă și ține în admirație pe tot călătorul. Mai ales primăvara, privighetorile și merlele, își înalță cântecele și ciripirile până la cer, ca și cum o vioară ar răzbate, cu săltătoare cântări, văile și dealurile cele frumoase ale Muntelui; în cât prin ai lor plăcut sunet, înlăturează tot gândul cel întristător și dă omului bună priință a lăuda pe făcătorul Dumnezeu.

Afară de acestea, nu numai cele cinci simțuri ale omului se învesesc, ci el primește și oarecare tainică dragoste duhovnicească, plină de umilință și îl fac a vărsa lacrimi mângâitoare de suflet, pline de o frumoasă veselie.

Nu numai de acestea firești podoabe, zic, este înzestrat acest Sf. Munte, ci este semănat tot și peste tot cu dumnezeiești și jertfelnice locașuri ale Dumnezeului celui adevărat, în cari neîncetat slujbe și rugăciuni se săvârșesc de monahii cei fugiți de lume, adecă: bărbații cei iubitori de liniște, cari au venit să lăcuiască Athonul, cel plin tot numai de călugări.

Unii ca aceștia au lăsat întrânsul oase pline de darul tămăduirilor și de miresme duhovnicești, în ale cărora urme ne îndreptăm

pașii tremurând și nădăduim a dobândi mila de la Dumnezeu cu sfințele lor rugăciuni. Această singuratică și liniștită viață, o au iubit cei ce lui Christos au voit a urma aici, cu acest fel de pătimire.

Și cu aceasta s'au mântuit și au bineplăcut lui Dumnezeu mulțime de oameni, care s'au făcut sfinți cuvioși și mucenici, părăsind grade și dregătorii mari, fiind unii împărați, prinți, domni, boeri, iar alții patriarhi, arhieri, preoți și diaconi.

Toți unii ca aceștia, cu Christos au biruit de au părăsit lumea cea deșartă și bogățiile ca pe niște deșertăciuni pentru Cel iubit și le-au trecut cu vederea, precum și științele cele multe ca niște lucruri de puțin folos sufletului și au trecut alătura de prostimea cea simplă și liniștită și de credința în Dumnezeu cu totul apucându-se.

Au venit la viața aceasta liniștită, ca să dea lui Dumnezeu rămășița vieții lor și petrecând cu dragoste și iubire, către aproapele și cu frica lui Dumnezeu, la mari sporiri au ajuns. Pentru că ardeau inimile unora ca acestora către Dumnezeu, neștiind odihna, ci culcându-se pe jos, umblând desculți și în haine rupte, nemâncăți și în rea pătimire, zicând: „Când voi veni către tine Dumnezeule! Sătura-mă-voi când voi vedea slava Ta! Bucura-mă-voi de mântuirea Ta!“ Așa iubind pe Dumnezeu, se chinuesc de bună voie.

Acest renumit și vestit sf. munte aflându-se față în față cu Ellespontul și întinzându-se paralel între două mări, are o poziție frumoasă și sănătoasă. El este locuit numai de Călugări, cari se bucură fiecare sufletește și trupește, sub pomul vieții umbrindu-se și de darul Maicii lui Dumnezeu fiind accperiți, Deci, cu drept cuvânt i-se zice: Sfântul Munte.*)

Un Călugăr Bănățean.

Inmormântarea protopresbiterului Dr. George Popoviciu.

Sicriul cu trupul cel amorțit al protopresbiterului Dr. George Popoviciu a fost transportat la biserică Miercuri la 3 ore d. a. La palida pălpăire a candelor și a luminițelor de ceară aci la pripășit seninul nopții de iarnă. Și aci a stat peste noapte cel privilegiat în Casa Domnului, căci așa este rânduiala după datina Bisericii noastre!

Ziua următoare Joi au început a se ivi prietenii și admiratorii defunctului; din toate unghiurile țării, din cele mai îndepărtate localități s'au grăbit să aducă regrete, durerile lor ca să-și uniască cu jalea întregului Banat...

*) Redăm întocmai cele scrise de călugărul nostru care deși fără școală mare, are totuș un fel impresionant de a descrie cele văzute de el la Muntele sfânt.

Ne coborim în gara Logojului și noi — o restrânsă societate a îndoliaților — din Caransebeș. Afară un ger umed; lume puțină se mișcă în mișcări tăcute semnificative. În oraș puțin ruuiri de trăsuri. Ceva grav neobișnuit s'a petrecut sau era să se petreacă. O ceață deasă s'a lăsat de sus de undeva, ca un vâl de tristețe scăpat din cer asupra pământului... Natura timpului de afară părea că jeluiește aievea cu lumea oamenilor întâmplarea cea mare: *ziua înhumării lui Dr. George Popoviciu.*

Către orele zece, când în Dumineci clopotele bisericilor chiamă creștinii pentru Sfânta Liturgie a Învierii, în biserica din Logoj acestea chemau lumea la jalea îngropării.

În mijlocul spațioasei biserici sta neprihănită jertfa, închinată morții Suverane; jertfa unei Biserici, a unui neam iubitor.

Și, în aceeași zi după amiază, când alte părți ale lumii oamenii ticiți se odihnesc, în aceeași zi de Joi la sicriul din biserica cea mare veneau creștini, veneau ca la un loc de pelerinaj. Înalte fețe bisericesti protopopi și preoți, cu plete brumăite sau tineri slujitori ai altarului, au îmbrăcat ornate negre. Au împrejmuit apoi sicriul mortului următorii preoți: Arhimandritul Policarp Morușca, protopresbiterul Andreiu Ghidiu al Caransebeșului, Dr. Vasile Bologa consilier mitrop., protopresb. Ioan Gheția, Virgil Musta, Romul G. Ancușa; apoi presb. Dr. Aurel Mihaescu, Mihuți Jigorea, Petru Olde, Petru Bancea, Isaia Popoviciu, Iulian Balangean, Gheorghe Vior, Victor Popoviciu, Ioan Enuica, Ioan Danciu, Ioan Jurca, Dimitrie Lupea, Traian Gașpar, Gheorghe Biberea, Mareș Humița, Virgil Vodă și Corneliu Suru. Numărul celor cari n'au mai găsit loc ca să serviască este încă întreit; cealaltă lume a mirenilor iarăși era multă astfel, că biserica cu încăperea ei largă abia cuprindea atâta suflare de om.

S'a început apoi „Prohodul“ de o ceață de peste 20 preoți. Duiioasele cântări au cutremurat adânc porțile sufletelor celor compătimitoare. Acestea s'au resimțit cu atât mai mult de pătrunzătoarea jale cu cât cântările funebre executate de corul măestrului Vidu au răscolit adânc culele simțemintelor de durere.

La rândul ei și rânduiala prohodului se găta.

Atunci tremurător urcă amvonul protopresbiterul Andreiu Ghidiu, căruia îi revine greaua sarcină de împărtășitor al sentimentelor pe care stăpânul și prietenul celui adormit — P. S. Sa Episcopul Iosif — cu prisosință le are. Durere cu atât mai potențată, că starea sănătății Sale sdruncinate îl împiedică să-și iea însuși rămas bun dela cel ce pleacă spre calea eternă. Protopresbiterul era un om de firmitate rară a caracterului; un preot „după rânduiala lui Melchisedec“ înfăptuind poruncile și sfaturile Bisericii sale. De aceea când dreptul judecător îi va cere socoteala faptelor lui, Dr. George Popoviciu va răspunde: „Pe Tine Doamne Te-am preamărit!“

În numele guvernului țării românești, omagiile recunoștinței și condolențe pentru familie aduce răposatului R. Franasovici, subsecretar de stat la Interne. În cuvinte limpezi și pline de convingere, înaltul condolator spunea într'una despre meritele cetățeanului, senatorului și acela ce a fost vicepreședinte al Senatului. Preot ales avea viziunea clară a idealului întregirii tuturor Românilor. Și de aceea, poate nu odată servul altarului, așteptând în zorii zilei de Paști tainica înviere a Domnului, întrezărea totodată și învierea neamului său, ce va să vie și care n'a întârziat pentru el să vină!

Consilierul mitropolitan Dr. Vasile Bologa, în numele Arhiepiscopiei din Sibiu cât și în numele „Albinei“

de acolo aduce împărtășirea adânc simțitei dureri pentru pierderea aceasta. Dânsul a amintit îndeosebi despre însemnata activitate economică-financiară la institutul de bani „Albina“.

Ca dintr'o biblie deschisă — consilierul eparhial din Arad Dr. Ciuhandu — spunea cuvinte frumoase și în glas duios își mărturisise jalea sa precum și a diecezei vecine nouă. Căutând la cosciugul din față îi răsare în gând amintirea de acum șapte ori șapte zile când, în mijlocul unui congres preoțesc ținut în Logoj, Dr. George Popoviciu era centru de muncă insuflețită... mângâie totuși pe cei de față cu aceea, că mai este ceva dintr'ânsul, asupra căruia legile firii n'au stăpânire: sufletul său.

Prefectul județului Severin Dr. Cornel Cornean înfațesează pe cel dinaintea noastră ca pe un erou al muncii. Și îndeosebi neperitoarea muncă a lucrat pe teren cultural și literar. De aceea „Pharnasul Banatului, voi C. Diaconovitch-Loga, Tichindeal, Vlad-Dela-Marina și tu Popovici-Bănățeanul deschideți larg porțile nemuririi ca să intre un nou biruitor al morții Dr. George Popoviciu, căci și acesta alături de voi, nemurirea și-a gătit; altarul acestei nemuriri rezidă în sufletele noastre“ . . .

Preotul Dr. Aurel Mihaescu arată celor întristați înțeleptele cuvinte ale credinței noastre creștinești, adevărind, că moartea nu este pentru noi decât calea către viața cea adevărată... Amintește date biografice despre cel adormit și insistă în deosebi asupra celor mai de seamă momente cari l-au făcut cunoscut și iubit de toți.

I. Harambașa, primarul orașului anunță doliul Logojului care se ridică cu pogorirea în mormânt a cetățeanului de mari merite, care a fost defunctul protopop.

În numele prietenilor săi din vremurile de restrînsă îl deplânge în vorbe cu adevărat duiioase avocatul Dr. Aurel Vălean:

Dupăce cuvântătorii și-au spus ale lor dureri și ale celor cari i-au trimis pe ei, după orele 4 d. a. sicriul a fost ridicat pe brațe de preoți și pus în carul mortuar. S'a format apoi cortegiul și în urma lui nenumărată lume din oraș și dela sate s'a înșiruit la drum.

În sunet de muzică funebră ce se pierdea în valul dangătelor de clopote — urmat de coloane nesfârșite de îndoliați — încălzii în gerul cel mare al iernii de povara oftătelor — așa a fost dus George Popoviciu la locul cel tăcut.

A mai ridicat cuvânt la margine de groapă un preot. Sub bolta instelată a cerului, în zadar cuvântătorul căuta pe firmament steaua celui răpus. „Steaua lui George Popoviciu a apus tocmai în noaptea aceea, când acum omienouăsedouăzeci și șapte de ani ea răsărise mai luminos — pentru Fiul din Nazaret“ Așa a cuvântat cel din urmă și aducând în numele Corului lui Vidu expresia durerii sale, preotul Mihuți Jigorea și-a spus durerea sa.

În inima Banatului, în orașul Logoj este o stradă lungă ce se numește drumul Făgetului. Către capătul aceluia drum, la stânga lui, o capelă străjește în mijlocul unei grădini. Grădina este tăcută și nu-i turbură tăcerea decât paserile cerului ori călătorii cari au drumul lor înspre Făget.

Călătorule tu, ridică-ți pălăria când treci în dreptul acestei grădine: aci se odihnesc mai tihnit venerabilii noștri conducători, aci odihnește și protopresbiterul Dr. George Popovici!

Declarațiile contribuabililor, cari cad
la impozitul global sunt a se preda până
la 31 Ianuarie 1928.

ȘTIRI

P. S. Sa Episcopul nostru, a depus la Consiliul eparhial în favorul fondului pentru ajutorarea văduvelor și orfanilor de preoți câte cinci sute lei, în loc de cunună pe sicriul în Domnul adormitului protopresbiter Dr. Popovici și a în Domnul adormitului Dr. Valeriu Branște.

Sâmbătă în ziua Sfântului Ioan Botezătorul s'au sfințit lucrările de reparare dela biserica Sflui Ioan din cimitir. Sfințirea s'a făcut de preoții locali în frunte cu P. O. D. protopresb. A. Ghidiu și diaconul episcopesc T. Roșca. Cu această ocazie D. protopop a predicat despre folosul cărții și al culturii.

Faptă cu adevărat creștinească. Cetim într-o foaie din Sibiu că stăpânul unei firme de acolo care are în întreprindere un mare restaurant a îmbrăcat, pe sfințele sărbători ale Nașterii Domnului 58 de copii în haine noi. Fapta aceasta care este o dovadă mult grăitoare despre mila sufletului creștinesc al dăruitorului este cu atât mai îmbucurătoare pentru noi toți, cu cât numele său este D. Andronic și este român!

Un început de pace perpetuă. Ideea fericită a răsărit și de data aceasta în mintea americanilor. Ei se gândesc la un ideal așteptat de toată suflarea omenească: pacea perpetuă. Practici cum sunt se și grăbesc să o pună în aplicare. Deaceea Statele-unite au propus Franței înfăptuirea acestui desiderat, la carele D. Briand a dat răspuns telegrafic satisfăcător, în numele statului francez. Se așteaptă cu bucurie pecetluirea definitivă a păcii perpetue pe care — nu ne îndojim — țările civilizate o vor imita în scurtă vreme.

AVIZ!

Se aduce la cunoștință, că în ziua de 17 Ianuarie 1928 la ora 3 d. a. se vor vinde în localul **Băncii Banatului Caransebeș** obiectele depuse în gaj sub Nrii: 14P, 6D, 8C, 4R, 23B, 18D, 1T, 47J, 68B, 1M, 57G, 51B, 2H, 14T, 22D, 40P, 64G, 11J, 13P, 12M, 28M, 31M, 39D, 99M și 20P.

Direcțiunea.

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de capelan cu drept de succesiune, pe lângă preotul George Lința, în parohia de clasa II, din comuna Ciuchici, protopresbiteratul Bisericii-Albă, se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, cu următoarele

Emolumente:

1. $\frac{1}{3}$ din sesiunea parohială constătătoare din 32 jughere cadastrale.
2. $\frac{1}{3}$ din intravilanul de 320 □.
3. $\frac{1}{3}$ din stola și birul uzitat.
4. În lipsă de casă parohială, alesul se va îngriji de locuință.

Cererile de concurs să se înainteze, cu documentele prescise, Prea On. Oficiu protopresbiteral ort. rom. al Bisericii-Albe, cu sediul Răcășdia.

Recurenții se obligă a se prezenta cu știrea și învoirea protopresbiterului tractual, în vre-o Duminecă sau sărbătoare, în sfânta biserică din Ciuchici, pentru a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie bisericească.

Dat din ședința consiliului parohial, ținută la 24 Noemvrie 1927.

Traian Simu

președinte.

Sofronie Potocean

notar.

În conțelegere cu mine:

Alexandru Munteanu

protopresbiter.

3—3

Judecătoria mixtă Caransebeș secția c. f.

No. 2619/1927 c. f.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Părvu Calina din Prisian contra urmăritului Todor Petru și soția Maria Samfira, judecătoria a ordonat licitațiunea din nou în baza supraofertei în ce privește mobilele situate în comna Caransebeș, circumscripția Judecătoriei mixte Caransebeș, cuprinse în c. f. a comunei Caransebeș Nr. coalbi c. f. 1334, Nr. de ordine IX 1. Nr. top. 1687/1 casă în intravilan de 87 stp. cu prețul de strigare Lei 10.000 pentru incasarea creanței de 1560 Lei capital și accesorii.

Licitațiunea se va ținea în ziua de 10 Ianuarie 1928 ora 9 în localul oficial al Cf. ușa Nr. 14.

Imobilul ce va fi licitat nu poate fi vândut pe un preț mai mic de cât jumătate din prețul de strigare.

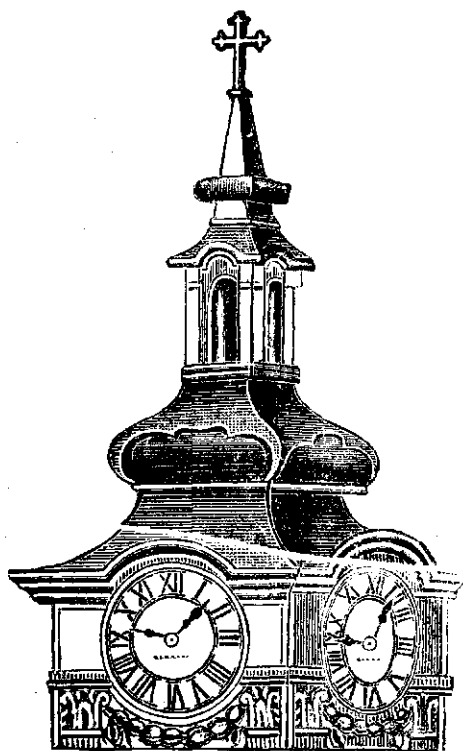
Cei care doresc să liciteze sunt datorți să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în § 42 legea LX 1881, sau să predea aceluiaș delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției, și să semneze condițiunile de licitație (§§ 147, 150, 170, legea LX 1881, § 21 legea XL 1908.)

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare la aceiași parte procentuală a prețului ce a oferit, (§ 25 XLI 1908.)

Dată în Caransebeș la 26 Septemvrie 1927.

Postelnicu m. p. judecător.

Tannenbaum m. p. aj. de c. f.

CEASORNICAR ȘI MECANIC

FRIDERIC GROCHOWINA

CARANSEBEȘ, Str. EPISCOPI POPASU
(INSTITUTUL TEOLOGIC)

Furnizează, montează și preia
reparaturile ceasurilor dela biserici.

Mare depozit în

Oroloage de tot felul, marfă de
aur și argint, optică și chihlibar.

— Magazie de instalarea telegrafelor și
telefoanelor de casă. — Depozit de
MAȘINI de CUSUT, BICICLETE și
GRAMOFOANE, precum și accesoriile
acestora. — Reparațiuni de tot felul se
efectuează în mod prompt și solid.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

FABRICA

cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.

„Grănicerul Bănăţean“ Institut de Credit și Economii ca Societate pe acții în Mehadia.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai „Grănicerului Bănăţean“ institut de credit și de economii ca societate pe acții în Mehadia, prin aceasta se invită la a

XIX-a ADUNARE GENERALĂ ORDINARĂ,

care se va ținea în Mehadia, în localul institutului, la 23 Ianuarie 1928 orele 11 a. m. cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea adunării generale, numirea de către președinte a unui notar și doi verificatori.
2. Raportul Consiliului de Administrație și al Consiliului de Cenzori; aprobarea Bilanțului pe 1927.
3. Distribuirea beneficiului net. Darea absoluturului Consiliului de Administrație și Consiliului de Cenzori.
4. Propunere referitoare la fuzionarea institutului cu „Banca Poporală“ din Caransebeș și transformarea lui în filiala acesteia.
5. Designarea Cenzorilor pe seama filialei din Mehadia.

Mehadia la 4 Ianuarie 1928.

Consiliul de Administrație.

N. B. Domnii acționari, cari voesc a participa la Adunarea generală în persoană sau prin plenipotențiat, sunt rugați în senzul statutelor a-și depune acțiunile în Mehadia, la institutul nostru, sau la Institutele care sunt membre ale însoțirii „SOLIDARITATEA“.

ACTIVA		CONTUL BILANȚ LA 31 DECEMBRIE 1927		PASIVA	
Cassa în numerar	157.641 02			Capital de acțiuni	600.000
Bon la bănci	577.240 —	734.881 02		Fond de rezervă	166.670 —
Cambii de bancă și ipotecare		3.278.110 —		„ „ „ special	35.000 —
Efecte proprii		152.500 —		„ „ binefaceri	4.380 —
Imobile		130.000 —		Depuneri spre fructificare	2.970.969 61
Aranjament		1 —		Dividende nereclamate	10.243 50
				Diverși creditorii	50.709 —
				Dobânzi cuvenite anului 1928	225.678 —
				Beneficiu net	231.841 91
		4.295.492 02			4.295.492 02

DEBIT		CONTUL PROFIT ȘI PERDERE		CREDIT	
Dobânzi la depuneri	403.083 95			Dobânzi dela împrumuturi și comisioane	968.632 —
„ „ cont-curent	45.278 50	448.362 45		Venite dela efecte	15.650 —
Impozit către stat	70.344 91				
„ „ comună	1.204 —	71.548 91			
Salare și adause de scumpete	162.000 —				
Chirie	10.000 —				
Registre, tipărituri și spese de birou	60.528 73	232.528 73			
Beneficiu net		231.841 91			
		984.282 —			984.282 —

Mehadia, la 31 Decembrie 1927.

Pentru contabilitate:

Gh. Tomescu m. p.
director executiv.

Elisaveta Lalescu m. p.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Isidor Tătaru m. p. Ilie Orzescu m. p. Gheorghe Drăgan m. p. Enache Mageriu m. p.
președinte.

Nicolae Feneșan m. p.

Gheorghe Tomescu m. p.

Subsemnatul Consiliu de Cenzori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Mehadia, la 4 Ianuarie 1928.

Constantin Călțiu m. p.
președinte, expert contabil.

Vasile Uzonescu m. p.

Iancu Băcilă m. p.

Meilă Lalescu m. p.

Enache Spuză m. p.

Alexandru Untan m. p.